

KŘES • ANSKÉ OKÉNKO

POSTNÍ DOBA - Příprava na obnovu křtu

Samotný název tohoto období není zcela jednoznačný. Půst jako takový je totiž "povinný" jen jeden den z celého čtyřicetidenní - na Popelčíní středu - letos 17. února - Velký Pátek totiž spadá už do Svatého týdne. Co ale s těmi zbývajících dny, které postem v pravém smyslu nejsou? Co a proč v postní době dělat?

Začneme od konce postní doby - od Velikonoc. Jsou to ústřední svátky všech křesťanů. Celé jádro a síla křesťanství spočívá v umučení, vzkříšení a oslavení Ježíše Krista. A účast na tomto tajemství získává člověk sjednocením s Kristem skrze křest. Není potom divné, že jedním z hlavních úkolů postní doby je završení přípravy katechumenů a jejich křest na Bílou sobotu. Pro ostatní věřící je tato doba přípravou na obnovu křtu o Velikonocích.

Křest znamená pevné spojení s Ježíšem Kristem. Není to pouze něco, co se s člověkem "děje", ale je to navázání osobního pouta, které pro člověka znamená ochranu, péči a vysvobození z neodvratné moci zla. Tak jako se horolezci navazují jeden na druhého, tak je i křest připoutáním k Tomu, který šel před námi a je již na vrcholu.

Křest je navěky platný a měl by stále více pronikat náš osobní život. Musíme se proto k této základní skutečnosti života vracet, svůj křest vědomě uchopit a žít z jeho moci. To může stát také při obnově křestního slibu v liturgii Velikonoční noci. A přípravou na tuto obnovu je právě postní doba.

Křest je nejkrásnějším a nejvelkolepějším z Božích darů. (Sv. Řehoř Nazíánský)

VÝZVA POSTNÍ DOBY - Čiňte pokání a věřte evangeliu. (Mk 1, 14)

V postní době zaznívají časté výzvy k pokání, člověk, který slyší o pokání, může ovšem udělat jednu špatnou věc: obrátit se jen k sobě samému. Ale to není obrácení, ke kterému nás vybízí Boží slovo. Zdroj života totiž není v nás, ale v Bohu. A tento zdroj se nám v Ježíši přiblížil na dosah. Chceme-li dojít naplnění života, musíme se obrátit právě k němu.

Přestaňte se zlem a odvráťte se od svých nepravostí, odvráťte se od všech svých nevěrností. Obráťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je dobrotivý a milosrdný, shovívavý a plný lásky, slituje se v neštěstí. Obráťte se a budete žít! (Srov. Ezechiel 18, 30 - 32; Joel 2, 12 - 13)

JAK PROŽÍT POSTNÍ DOBU aneb některé prostředky pokání - čím můžeme naplnit těchto čtyřicet dní? Ježíšova výzva k obrácení míří především k obrácení srdce, k vnitřnímu pokání. Bez něho zůstávají všechny skutky neplodné a lživé. Pokání může mít velmi rozmanité projevy.

MODLITBOU se sblížíme s Bohem. Je příležitostí přezkoumat a probrat s Pánem vše důležité z našeho života. Modlitba je ale též projevem naší lásky k bližním, modlíme-li se za druhé, za známé i neznámé, za lidi, kterým tato služba může prospět.

POSTEM zdaleka není myšleno jen odepření si jídla. Půst je zřeknutí se čehokoliv, co je v našem životě postradatelné, zbytečné nebo překážející, co nás spoutává. Skrze něj dáváme ve svém životě větší prostor Bohu.

ALMUŽNOU - tím, Čeho se postem vzdáme, můžeme obohatit toho, kdo to potřebuje. Almužna může znamenat: dávat sebe, svůj čas, zájem, trpělivost, hmotné prostředky všem těm, kteří to potřebují. Počínaje vlastními dětmi, životními partnery, rodiči, až po lidi osamělé, nešťastné, trpící, únavné ... Zřeknutím se něčeho ve prospěch bližních realizujeme základní prikázání lásky a ztotožňujeme se s Kristem.

ROZJÍMÁNÍM KRISTOVA UTRPENÍ, například v křížové cestě, se snažíme vidět nejen velikost Boží lásky, ale také pochopit, že cesta ke vzkříšení vede i přes kříž.

VĚTŠÍ POZORNOSTÍ VŮČI BOŽÍMU SLOVU vnikáme hlouběji do tajemství Božího jednání s námi. V Písmu objevujeme tajemství Božího srdce a získáváme pomoc i světlo, které nám pomáhají orientovat se v různých životních situacích a proměňovat skutečnost, ve které se nacházíme.

SVÁTOSTÍ SMÍŘENÍ vrcholí pokání, jímž se obracíme k Bohu, ke Kristově cestě. Rozcházíme se s hříchem a nastupujeme cestu nápravy a vracíme se do křestního stavu Božích dětí.

Zřeknutím se zla a vyznáním víry při obnově křestního slibu o velikonoční noci korunujeme naši postní "práci". Dáváme Bohu prostor, aby v nás mohl konat své velké činy, aby se i v nás projevila jeho síla, kterou Krista vzkřísil z mrtvých. **Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí i nás. (1Kor 6, 14)**

(Pastorační středisko pražské arcidiecéze)

Říkáš si: Nedělám nic zlého. Jsem v podstatě dobrý člověk! Nepotřebuji Boha, spoléhám jen na sebe!

„Nebud' moudrý sám u sebe, měj bázeň před Hospodinem, od zlého se odvráť. To dá tvému tělu zdraví a svěžest tvým kostem.“ (Příslovi 3, 7 - 8)

A kdy by existoval Bůh, proč ještě věřit v Ježíše? Stejně po smrti nic není! Konečně budu mít klid!

„Ježíš je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa.“ (1. list Janův 2, 2)

„V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“ Skutky apoštolské 4, 12)

„Každý člověk jen jednou umírá, a potom nastane soud.“ (List Židům 9, 27)

„Tak bude i při skonání věku: vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivě pece; tam bude pláč a skřipění zubů.“ (Matoušovo evangelium 13, 49 - 50)

Uplynulé dny byly bohaté na zprávy z první linie boje o hodnoty, na nichž je založena evropská (a jakákoliv jiná rozumná) kultura a civilizace. Jsou to hodnoty oslavující život, rodinu, pospolitost a přinášející řád, pokoj a harmonii. Je to boj proti pseudokultuře zhouby, cynismu a smrti.

Z Rakouska dorazila informace o tom, že první ze státních nemocnic, Zemská klinika v pětitisícovém Gmundu nedaleko státních hranic s Českou republikou, ukončila provádění potratů. Na klinice tohoto dolnorakouského okresního města bylo za posledních třicet let provedeno víc než tisíc usmrcení nenarozených dětí - počet odpovídající pětině obyvatel města. Na potratové klinice tak zahynulo dvakrát víc občanů Gmundu než v obou světových válkách. *(Tak např. v naší zemi je to více než 70 utracených nenarozených dětí za jeden den!! - nesrovnatelné s tím jak policie bedlivě chrání životy lidí na silnicích. Různé nadace a fondy sbírají od dobrovolníků prostředky např. na lékařské přístroje pro zachranu dětí postižených rakovinou, protože na to nejsou státní peníze, ale z peněz povinného zdravotního pojištění se hradí zabíjení nenarozených... To jsou skutečné příčiny krize, která je nemorální - jak to už ve 30. letech minulého století psal Tomáš Ba•a. Kardinál Wisnizski před 40. lety prohlásoval, že "Národ, který zabíjí své děti, není hoden toho jména".)*

Od května 2005 probíhal před klinikou pravidelné pokojné modlitby. Celkem 56 procesí, při nichž se pod záštitou Matky Boží z Guadalupe, patronky nenarozených dětí, skupina věřících modlila růžencem, přinesla plody, které nelze vysvětlit jen jako náhodu. Vše začalo z iniciativy jediného člověka, školního psychologa v důchodu, který byl zpočátku úplně sám. Poslední pohnutkou pro něj bylo, když navštívil italské poutní místo Schio, kde Dítě Ježíš prolévá slzy za nenarozené děti.

Účastníci modliteb neměli ani podporu místního duchovního, který argumentoval tím, že nemocnice zaměstnává mnoho lidí a účast na demonstraci je ohrožením pracovních míst. Vigilie označil za „maňáskové divadlo“ a odmítl žádosti věřících o eucharistický výstav na tento úmysl. To však účastníky neodradilo, adorace a Mše svaté za nenarozené probíhaly ve 30 km vzdáleném poutním místě. Během čtyř let se dostalo věřícím mnoha projevů podpory ze strany zaměstnanců kliniky včetně jednoho lékaře a jednoho instrumentáře, který popisoval, jak se jedné ženě podařilo utéci těsně před „zákretem“ z operačního stolu. Na přelomu roku přišel nečekaný obrát. Po odchodu stávajícího primáře do důchodu v listopadu 2009 oznámila jeho nástupkyně, že klinika nadále nebude vykonávat umělé potraty. V minulosti takto v Rakousku zanikly již dvě soukromé potratové kliniky, jedna v Salcburku a jedna - neblaze proslulá klinika Mairo - ve Vídni. Jasný důkaz toho, jaký smysl a hod notu má pokorná a tichá modlitba a oběť.

(Josef Mudra)